

878

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а.вр.

БРОЙ 37. У Новоме Саду, 7. Октобра. 1860. **ГОД. III.**

Позывъ

НА

ПРЕДПЛАТУ.

Съ овимъ 37. броемъ, или съ почеткомъ Октобра месеца починѣ *чешврша чешвршь* Школ. Листа. — ГГ. предплатници, којима е рокъ предплате истекао, и сви кои бы овај Листъ у будуће имати желили, учтиво позываю се, да новце у напредъ послати изволе, еръ на вересиюникомъ се више ши'яги неможе. Цена е за *едну чешвршь* као и до садъ, т. е. 1. фор. а. вр.

Къ томе доставля се до знания и ово: Будући да е Сл. уредн. Србск. Дневника съ другима своима пословима е обтерећено; зато когодъ се на овај Школ. Листъ пренумерирати жели, или старе вересие исплаћивати, или какавъ прилогъ — быо новчанъ, быо литераранъ — послати има, нека се одъ садъ у плаћеномъ писму на Дѣловодство Епископске Типографіе подъ н словомъ: An die Faktorei der bischöflichen Buchdruckerei zu Neusatz, обратити изволи. Исто тако и рекламацие збогъ изоставшихъ броева на речено Дѣловодство шилати се имаю.

Уредн. Шк. Листа.

Мисли о школи и учителяма.

XXVIII. Дечия заборавностъ.

Многій се учитель тужи на децу, да за данъ за два све забораве, штогодъ науче; а свакомъ е познато, да деца за чудо много запамтити могу, кое се најболъ види на ономъ брзомъ наученю више езика у в-даредъ.

Заборавности дечијой криви су учители, кое тымъ, што даръ намтеня у деци занемариваю, или га на рачунъ изображаваня разума забаталяю; кое тымъ, што негледе далъ деца при предаваню наука пазе, и далъ су са свыма мислима ту; најпосле и тымъ, што казуюћи науке деци, неучине на нѣихъ довольногъ впечатленя; те онако ий савъ говоръ текъ као некій неосетный ветаръ прелази; алъ највећма су криви недовольнимъ повторавањмъ.

Како науче деца езике, са онымъ небројнимъ мношствомъ речій, и ономъ гомиломъ флексия и раз-ногъ слаганя? Никако другчие, него сваки данъ слушаюћи, а при томе и сами говорѣи и тимъ вечбаюћи се. То намъ показуе начинъ, кой и мы у школи употребити имамо. Повторавањ особито у виду собственогъ упражняваня и вечбаня, ма то учителю донешто и досадно было, то е најглавниє средство противу заборавности дечие.

А противъ непажнѣ најглавниє е средство задражаванъ деце к' науци. Што већма уме учитель любавъ к' ствари и любопитство у деци побудити, то ће манъ узрока имати, на заборавностъ дечию тужити се. За миле стварій има сваки и добру паметъ. Я познаемъ люде, што цвеће волю, а ни едне речце грчке, латинске ни француске незнаю, и опетъ она неброена страна имена своій любимчади тако добро запамте, и тако ий вешто употребляваю, као да у прете езике

знаю. Томе в узрокъ само любовь к' ствари. Безъ пажнѣ див ни паштеня; а где в любви, ту е и пажнѣ.

Ако ли ние учитель кадаръ любовь према ствари у деци побудити, оно нека в према себи побуди, да нѣму за любовь пазе, или нека честолюбие у деци побуди, да за любовь тога пазе. Ёдномъ речи: любовь е, ма коя была, увекъ најсигурније средство, она најтежу стварь лакомъ учини.

Житіе преподобне матере Параскеве. (Петке.)

Света и преподобна Параскева родила се у Србској*) земљи, близу града Каликратіа у селу кое се зове Епівать, одъ Христіанскихъ родителя, кои су свагда по закону Божиємъ живили, и савъ свой животъ украсили добротворенѣмъ и раздаванѣмъ милостынѣ сиротинѣи. Они св. Параскеву добро воспитавши, и у закону Божиємъ обучивши, преселе се у небесне обителе, и св. Параскева остане у кући наследница са братомъ своимъ Євтиміємъ, кои е после био Епископъ. Она е одмахъ после смрти своихъ родителя тежакъ животъ изабрала, постећи и молећи се Богу, телесне желѣ презирући и духу служећи. Скоро за тымъ одрече се бурногъ света овогъ, и све оставивши добегне у пустыню, и анѣлскій животъ ту провођаше. Подражавајући боговидцу Илиі и крстителю Іоанну само се билѣмъ ранила кое е у пустинѣи наша, па и самогъ быля врло е мало и умерено ела, трпећи при томъ мразъ и врућине и на Бога само мислећи и вренко молећи му се, да іой да крепость и силу, да бы те све тегобе победити могла. Ко бы могао искавати, колико е она ту суза пролила? Ко бы вѣне узди-

*) Тако стои у „Житію Святыхъ.“

сае избројати могао? и ко бы толико свакидашнѣ клечанѣ и метанисанѣ издржати могао? Ние тамо никога другога было ко бы то све видити могао, шта е преподобна радила, само е Божие око ню видило. Ние се она тамо о таштомъ свету овомъ бринула, него се само о души своіой старала, како ће Иисуса Христа предусрести и како ће одговоръ на страшномъ суду дати моћи. Она по еванђелској науци свагда мишляше и бринушесе, како ће светилникъ свой нажити и съ оныма петъ мудрыма девойкама изићи на суеретъ Христу и чути нѣговъ сладкій гласъ и насладити се красоте лица нѣвогвогъ. И тако живећи она у пустиньи, и упражняваюћи се у свакој добродетели, догађало се више пута да су се различни зверови на ню устремлявали и яко е устрашавали, ал' св. Параскева уздаюћи се на Бога мушкомъ храброшћу свагда ихъ одъ себе одгоняваше.

Кадъ е већ доста година у пустиньи провела, еданпутъ стоећи она ноћу по обычаю своемъ на молитви съ рукама дигнутимъ къ небу, опази анђела Божія у лицу пресветлогъ младића, кои дошавши къ нѣой, рече: „остави пустыню и врати се у твою отачбину, тамо ћешъ тело земљи, а душу Богу предати.“ Чувши то Преподобна и разумевши да е то Божія заповестъ, жалише што ће пустыню оставити а радовашесе што ће умрети. Оставивши пустыню дође у Цариградъ, где найпре у цркву св. Софіе, а после и у цркву пресвете Богородице, „у Влахернахъ“ отиде, и тамо Богу и пречистой Богородици помоливши се, врати се у отачбину свою Епівать, где іошъ неко време поживши, непрестано е постила и Богу се молила. А кадъ е дошло време да одлази къ Богу, помоли се она опетъ изъ свегъ срдца како за себе тако и за савъ светъ, па онда преда душу своју у руке Божие. Тело нѣно по обычаю христіанскому саранѣно

буде у земљу, ал' на незнатномъ месту. Но Богъ хотећи прославити свою угодницу после много година открие мошти нѣне на овај начинъ:

Некій ступникъ, близу тога места где е преподобна Параскева саранѣна была, пребывао е на стубу. Догодило се да некій лаѣаръ пловећи, разболе се и умре, и тамо негде незакопанъ баченъ буде, и тако после неколико дана нико ние могао туда проћи одъ силногъ смрада; исто тако и тај ступникъ ние могао одъ смрада стајати на стубу, него сиѣ доле, и каже некима людма да ископаю дубоко яму, и смрдећий трупъ да закопаю. А кадъ су люди копали яму, по Божиємъ смотреню нају тело нерастворено у земљи лежеће и зачудесе; ал' будући да су были простаці, зато су то ни подашто држали и помисле у себи овако: да е то свето тело, то бы Богъ чрезъ какво чудо открио, па онда га опетъ закопаю са онымъ смрдљивимъ трупомъ заедно и отиду кући. Те ноћи, некій изъ међу нѣихъ поштень и богобоязљивъ човекъ, по имену Георгій помолившисе Богу, легне и заспи, и види у сну као неку царицу на пресветломъ престолу где седи, и около нѣ множество светлыхъ войника (анѣла) где стое; па онда одъ страха падне на земљу ерѣ ние могао нѣну светлостъ и красоту гледати. А еданъ одъ тыхъ войника узме га за руку па га дигне и рекне: Георгіе! зашто сте тако презрели тело преподобне Параскеве, и зашто га саранисте са онымъ смрдљивымъ трупомъ? извадите га дакле што пре, и положите га на какво честно место, ерѣ е Божія воля да прослави рабу свою на земљи.“ Такоѣ и та светла царица рекне му: „брже извади мое мошти, и мети ихъ на какво знатно место, ерѣ немогу смрадъ оногъ тела да трпимъ: и я самъ човекъ, и отачбина е моя Епівать, где вы садъ живите.“ Те исте ноћи и жена нека честна по имену Ефиміа, то е исто све

у сну видла и у ютру свима людма казала шта е видла. Чуюћи то побожни люди отиду са свећама къ моштима преподобне Параскеве и са богобоязљивошћу ископавши ихъ, и радујући се о њима како годъ о каквомъ скупоценомъ скровишту положи ихъ у цркви св. апостола Петра и Павла у селу Ешивату, где одъ свію страна болестници долазећи исцеляваше се.

После некогъ времена благочастивый Іоаннъ Асанъ краљ Бугарскій чуе где леже чудотворне и свете мошти преподобне Параскеве, пошлѣ блаженогъ Марка Митрополита іошъ съ многима Епископима и свештеницима те пренесу свете мошти у царструюћій Бугарскій градъ Терновъ, и у царску цркву положи ихъ. А кадъ Божиимъ попуштеньмъ Турци покоре Грчко, Бугарско и Србско царство, онда Турскій царь Селимъ разграбивши све царске и црквене драгоцености у граду Трнову, однесе съ тима и свете мошти преподобне Параскеве у Цариградъ и остави ихъ у своіой палати; ал' тай скупоценыи бисеръ (св. мошти) не остане ту дуго сакривень, еръ не само Хрістіани него и Турци долазише на поклоненъ св. моштима, и зато неки Турци боећи се да се не бы то поклоненъ и почитанъ св. моштию и на далъ међу њима разпространило, предаду ихъ Хрістіанима цариградскимъ, а ови ихъ положи у Патріаршеску цркву. Не скоро затымъ Іо Василій Воевода и Господаръ Молдавскій, (Карабогданскій,) чувши за свете мошти преподобне Параскеве свесердно желаше да се пренесу отудъ у нѣгову землю. Зато найсветіи Патріархъ Цариградскій Партенію у савету освећеногъ сабора и саизволенѣмъ другихъ светыхъ Патріарха, мошти св. Параскеве православномѣ Господару Іо Василію Воеводи са свакимъ отчимъ благословомъ чрезъ преосвещена три Митрополита, Іоанкіа Ираклійскогъ, Партенія Адрианопољскогъ (Едренскогъ,) и Теофана Палсопатронскогъ у Молдавску

землю у престолный градъ Ясы пошлѣ, где у цркви светыхъ три Іерарха съ najveћомъ почешу и свечаношу на najveћу радость и веселѣ целе Молдавске землѣ положене буду, лета Христова 1641. месеца октовр. 14. дана.

М и л а н а.

(Настављено.)

IX. Служавка.

Приспе и Суббота. Данъ е тай быо жалостанъ за породицу углярову, ерѣ е то ютро Милана у службу полазила. И Милана е с' тужнымъ сердцемъ оставила мирну долину, у којой е целу годину дана спокойно живила. Ньой е было тешко растатисе одъ честите породице Маркове, коя е ню као мало воде на длану држала и у свачему іой угађала. Она е велѣ напредѣ была искусила људъ свое будуће госпође, и знала каква ю беда у Брестовцу чека, али се одъ свега тога не дала уплашити. Отца видити, дворити и послуживати, на можда временомъ и избавити га, то су быле мысли, и намере вѣне, коима е за любовь готова была себе тако великодушно жртвовати.

На краю шуме кодъ оногъ каменитогъ крета опростисе Милана съ Маркомъ и Смилянкомъ, а Любица пође с' ньомъ у Брестовацъ и помогне іой завежляй с' хальницама носити.

Вратарица ихъ обадве лепо дочека, и врло іой мило бјаше, што іой е Милана одъ куће неколико ручица лана на поклонъ донела была. —

После подне са сузнымъ очима опростисе Любица одъ Милане. „Неплачи девојко!“ — тешећи ю рекне вратарица — теби су наша врата увекъ отворена.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Можешъ намъ сваке неделѣ долазити и смрчака доносити, пакъ ћешъ тако и сестру твою обилазити, а и путъ ћети се поштено наплатити.

Пошто Любица отиде, посади се вратарица у велику сламну столицу, што е кодъ пећи стаяла, наргоди се мало, и показуюћи претомъ на земљу рекне Милани заповедауюћимъ гласомъ: Мило, стани ту предаме на ово место! Я имамъ пре свега е' тобомъ неколико речій проговорити. Само добро изи.

„Люди веле да самъ я лютита, као рисъ, да се кодъ мене ни една слушкиня неможе задржати, и да самъ за петъ година двадесетъ слушкиня променула. То сви говоре, а неће да кажу какве су биле те слушкињѣ. Я ћу ти ихъ дакле садъ описати:

„Прва е была Ђгда, — али нећу да ти кажемъ како се која звала, да реизићу девојке на гласъ. — Ђгда е велимъ была поносите. Све е хтела да болъ зна негъ я. У свачему е хтела да јој се за право даде. Ђданпутъ јој загору колачи, те су се црнили као углевљъ, а она е јоштъ была толико безобразна, па е мени у очи рекла, да тымъ колачима ни кнегиня неможе замерити, а камоли една вратарица. На ово се я разљутимъ, и кажемъ јој врата.

„Друга е была незадовољна и надувена. Ние јој была по вољи наша рана. Све ми е преговарала да е мала плата, а великій посао. Я се напоследку разедимъ, па јој рекнемъ: „Тодо, кадъ ти ние право, а ты иди у службу тамо гди е велика плата а мало посла.“

„Трећа е была права леньштина. Ние се хтела сагнути да што уради. Суди су јој увекъ неоправи остали. Кадъ ю човекъ кудъ пошлѣ, могао се ситъ начекати, докъ е натрагъ дошла. У јутру самъ е морала по десетъ пута будити, и викати: Устани већ еданпутъ лени Мандо! Да е нисамъ е' батиномъ свако

ютро разбудила вальда бы іоштъ и садъ спавала. Е, садъ ко бы могао с' таквомъ леньштиномъ на край извиѣи. Я самъ ю боме трпила неко време, па онда е счепамъ за руку и истерамъ е на полъ, некъ иде кудъ е очи нѣне воде.

„Четврта е была облапорна. Ніе могло одъ нѣ ни млеко, ни сиръ, ни сланина остати. Гдегодъ е шта у куѣи нашла све е прождерала. Еданпутъ одемъ у госте, и вратимъ се пре негъ што самъ мислила куѣи. Издалека опазимъ да се мой оцакъ дими. Кадъ уѣемъ у куйну имамъ шта и видити. Моя ти се Рокса посадила на огњиште па пече на масти лукумиѣе. До триста врага! повичемъ я, вуци ми се испредъ очію неверна траго!“ — и тако ю одма съ места отерамъ.

„Пета е была халькава и неопрана. Недельомъ се несреѣа знала лепо обуѣи и напарадирати, али тежетникомъ была е тако масна и прлява да бы іой се с' нѣни одрпани хальина' аковче масти нацедити могло. Изгледала е ко какво страшило. Ню ми е кнезъ заповедію да отерамъ, еръ вели ніе лепо да овако страшило людма прво у очи падне чимъ у Брестовацъ уѣу.

„Шеста е была заборавна и несмотрена. Ніе было дана, кадъ ніе какву штету учинила. Данасъ е разбила лонацъ, сутра шерпеню, преко сутра чинію. Я самъ е свакій данъ лепо световала, али напоследку кадъ ми е веѣъ и чашу разбила чуемъ гди нешто звекну, па извиѣемъ у куйву, она се тргне и разбиену чашу сакриве, али я ю наѣемъ у поміама, и на то се тако разсердимъ, да самъ ю с' места одпустила.

„Седма е была брблява. Све е на врати прислушкивала, шта се у соби говори, пакъ е гласове разносила и сплетке правила. Како е штогодъ чула, одма е као у бубанъ ударила и по свомъ свету разгласила. „Бре неѣу я ту блебетушу у моіой куѣи трпити, — рекнемъ я, — и тако ю одма после неколико дана оте-

рамъ. — Али гле, чуемъ где ме нетко одъ горе виче. Вальда е кнегиня, зато морамъ ићи да чуемъ каква е заповестъ. Ово што самъ ти садъ читала, нека ти буде за садъ доста. Узми се на умъ, и чувай се, да небудешъ као те девојке, еръ љу и тебе морати одпустити. У неделю кадъ доспемъ приповедаћу ти јоштъ и оныхъ 13 девојка што су кодъ мене служиле, па самъ ихъ све едну за другомъ отерати морала.“

Милана увиди да вратарица више говори него што треба, и да има добаръ езикъ, али е ипакъ овако мискила: „Слушкиня, која едну ма' коју одъ тыхъ погрешака' на себи има заслужуе укора, и домаћица, која на редъ, чистоту и вредноћу држи, неможе с' таквомъ задоволна бити. Я љу се чувати не само одъ тыхъ него и одъ сваке друге погрешке и гледаћу да мојој садашњој госпоњи у свачему по вољи будемъ, а сву нѣну вику и праску трипеливо љу подносити.

Милана быяше зајета образацъ добре служавке. Она служаше по науци светыхъ Апостола своимъ временымъ господарима не само зато, да вѣма буде по вољи, него јоштъ вѣма зато да Богу с' тымъ угоди. Она е была вредна и окретна. Милина е была гледати како с' вољомъ све свое послове одправля, и нечекаюћи да јој се заповеди. Бакарне суде држала е чисто и у реду на полици да ихъ е милина было погледати како су се светлили. Земљане суде е брижљиво чувала да се неразбію. На свашта е пазила и вѣ ни едну иглицу на земљи оставила, него ју е на свое место однела. Што се у кући догодило, о томъ ни речце вѣ никоме говорила. Была е задоволна. и старала се да се свагда весела покаже. Кадъ е учему погрешила, молила е за опроштенѣ припознаваюћи свою погрешку. Кадъ е накарана была умела е оѣутати, и нѣко кротко анѣлско лице и нѣно емерно љутанѣ кадъ е было и саму жестоку вратарицу ублажити, тако

да се ова за кратко време променила, и мужъ іой се ніе могао довољно начудити што е садъ веѣъ прошао по кои данъ безъ сваѣе и ината, безъ вике и лупе. Тако е трпеллива и смирена Милана владанѣмъ своимъ и саму жестоку и збогъ бесноѣе свое надалеко познату Пелу нешто мало поправити и дотерати кадра была.

При свемъ томъ служба е Милани нашей врло тешко падала. Она е у финимъ женскимъ пословима врло вешта была, али многи послови, коѣ е она као служавка радити морала были су іой дотле сасвимъ непознати. Она е морала свако јутро пре зоре устати, краву наравити, дрва и воду донети, ватру наложити, суде прати, собу и куйну четити, и друге овакве послове свршивати. У многи послови спочетка ніе се знала наѣи, и зато ю е горопадна вратарица грдила и свакојка іой имена издевала.

Кадъ бы она тако одъ ране зоре па до мрклога мрака радеѣи и свакојке погрде слушајуѣи уморена и невесела у вече у своју клетку дошла да спава, свагда бы се іошъ по пол' часа Богу молила. Често бы отворила прозорчиѣъ свой и са сузнимъ очима гледајуѣи звездама обасуто небо, овако се молила: „Боже благи, све ове патнѣ подносиѣу я радо, само да могу отцу момъ кадъ тадъ неереѣно ставѣ одлакшати!“

X. Сужный.

Милана е у своіой служби веѣъ многе горке часове провела была, и іошъ ніе прилику добыла да се са своимъ отцемъ састане. Али іой е одма првыхъ дана зракъ надежде засѣйнуо, кадъ е дознала да вратаръ уедно и тавничарску службу одправля. Милана е кадъ и кадъ зашыткивала свога господара за сужне, и изъ речій нѣговыхъ дозна, да се нѣнъ добрый отацъ іошъ у животу налази. Како е тешко морало бити

нѣномъ нежномъ срѣцу, кадъ е сиромашну вечеру готовила, кою е вратаръ свако вече сужнима носіо! „О, та све што я тршимъ и подносимъ овде у служби ніе ништа на справъ оне патнѣ, кою мой добрый отаць у тавници подноси!“ Тако е често у себи говорила добра Милана наша.

Едно вече башъ кадъ е вечера за сужне готова была, уѣе вратаръ у куйну и рекне: „Мило, оди за мномъ. Сутра љу я посломъ мога кнеза на страну иѣи, и неколико дана нељу бити дома. Я љу ти тавнице показати, па носи за то време ты сужнима ело; ерѣ моя жена нитъ има времена нитъ волѣ на то.“ Ово говореѣи узме у одну руку даску на којој су чиніе с' еломъ стаяле, а у другу свежанъ ключева, и поѣе у тавницу. Милана е за њимъ ишла радуѣи се у срѣцу свомъ што ѣе отца свогъ видити, али ипакъ тврдо науми тайну своју предъ вратаромъ преѣутати; ерѣ е добро знала, да іој неѣе смети ключеве одъ тавнице поверити, ако дозна, да е она кѣи сужнога кнеза.

У мрачномъ подземномъ ходнику, где су тавнице были, застане вратаръ и отвори еданъ у виду утврѣеный капакъ. Милана при светлости жижка опази унутри едногъ човека дивлѣгъ погледа с' разбарушеномъ косомъ и дугачкомъ брадомъ. „Овай е быо некада храбаръ войникъ, али се после пропіо, проневаляліо и с' разбойницима помѣшао; я небы желіо с' њиме делити пресуду, коя га очекуе.“ Ово изговоривши вратаръ пружи чанакъ с' граомъ унутра и капакъ затвори.

Затимъ отвори другій капакъ. Овде види Милана одну на ланцу везану женску сѣ разплетеномъ косомъ, упалымъ очима и лицемъ кое беше пуно очаянія. „Ова е женска — затвараѣи капакъ рекне вратаръ — была лепа као анѣео, да е само којомъ среѣномъ остала невина као што су анѣели! На њой лежи сумња, да е

убица свогъ собственогъ детенцета, коє ако се докаже, она ће зацело главу изгубити. Савестъ ю за безбожно дело нѣно даню ноћу мучи, и већъ е изъ очаянія побеснила. Чувай се одъ нѣ Мило, и немой се за животъ главе усудити да врата одъ нѣне тавнице отворишь, еръ ћете, боже сахрани, сву разчупати.“

„Само овамо смешъ ући, — отварајући врата одъ треће тавнице настави речъ вратаръ. — Овде е затворенъ еданъ честитъ човекъ, и великій господинъ. Онъ се зове кнезь Браниславъ.“ Милана немогаше познати свога отца, онъ быяше бледъ и мршавъ; дуге власи пале му быяху на рамена, а седа брада му до пояса допираше. Седіо е на камену, за кои е ланаць нѣговъ прикованъ быо тако да е онъ по тавници слободно ходати могао.

„Кнеже! сутра ће вамъ моя слушкивья рану донети, еръ я морамъ посломъ мога Господара на страну ићи,“ учтиво проговори вратаръ.

Сужный погледи девойку, и сети се свое кћери: „Боже мой! — узданувши рекне онъ — оволика е вальда већъ садъ и моя сладка Милана. Драгій вратару, я самъ васъ већъ выше пута молю да за мою кћерь разпитате. Не бы л' Богъ дао да ми гласъ о ньой донесете, кадъ се с' пута вратите.“

„Богъ светый зна гдѣ е она. — Одговори вратаръ, кога самъ годъ до сада за ню пытао, нитко ми ни речце незнаде казати.“

„То дакле ни еданъ одъ овыхъ, кои ми пріятельи бяху, докъ самъ у срећи и слави живіо, ніе к' себи приміо единицу мою! Али ништа зато, я самъ инакъ тврдо уверенъ да се Богъ за ню стара. Буди и ты девойчице тако добра, као што е моя Милана, и поштуй свое старіе, пакъ ће те Господъ Богъ благословити.“ На ове речи отца свогъ Милана бризне плакати. Браниславъ чудећи се томе запыта ю: „Да ти

ніе скоро отаць ил' мати умрла, кадъ тако плачешъ дете мое?" Милана крость плачь одговори да іой е мати одавна умрла, а отаць іой се у врло бедномъ станю налази: „Богъ нека му буде у помоћи. Него си ты дете мое врло меканого срдца, кадъ се тако брзо на плачь навести даешъ!“ рекне сужный.

„Есть Мило — придода вратаръ — ты си врло меканогъ срдца, неплачи, ерь ты пначе небу моћи овай посао поверити. У осталомъ Кнеже, ово е девойче врло добро. Тако смерну, тако вредну и послушну девойчицу іоштъ нисамъ видио. Я се свакий данъ Богу молимъ да се моя деца на ню угледаю, и да тако валяна буду као што е она.

„Богъ милостивый нека те благослови дете мое — рекве сужный и пружи свою оковану руку Милани Буди само и одсадъ свагда добра, послушна и вредна, па бешъ среѣна бити и отаць ће твой доживити радость одъ тебе.“

„Да Богъ да!“ — ецаюћи одговори Милана и полюби десницу сужного отца свогъ оросивши ю обилно своимъ сузама.

Среѣна што се вратаръ нів дуже кодъ сужного задржавао, ерь бы се другчіе Милана за цело была издала.

(Продужиће се.)

Човекъ У храму Божиємъ.

Найрадје бы онда у срдце човечье желио погледати, кадъ са своіомъ сабраѣомъ у храму Божиємъ внутраность предъ Свемогућимъ отвори.

Гдекоя се безумна молитва овде къ небу уздигне, ал' ню смиренность у детиньскотъ повереню оду-

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

шук; гдекоя топла желя овде се одзове, коя за друго
 срце цвили, ал' и она живи у вери, да е све што се
 догађа, дело високогъ и праведногъ промисла, когъ
 никадъ човечи умъ неће постићи; и гдекое дркћуће
 устне разкајно изуште овде признанъ теретне кривице
 съ завештанѣмъ, да ће у будуће правомъ стазѣмъ хо-
 дити. А колико срца скину овде свой теретъ, победе
 непријателя у својој внутрености, и нађу свету утеху
 у вери, любви и надежди!

п. Миланъ П.

ОДНА ПЕСМА

За учењ на изусть у срб. нар. школи.

Царица Милица и Владета войвода,

Пошетала царица Милица
 Изподъ града биела Крушевца,
 С' нъоме шећу двие миле кћери
 Вукосава и лиена Мара.

К' нъима ездѣ Владета войвода,
 На дорату на коню добромѣ;
 Владета е коня озноиоу,
 И у белу пену обукао.

Пита нѣга царица Милица:
 „Ой Бога ти кнежева войводо!

Што си тако коня озноиоу,
 Не идешъ ли са поля Косова,
 Не виде ли честитога кнеза,
 Господара и мога и твога?·

Алѣ беседи Владета войвода:

„Ой Бога ми царице Милице,
 Та я идемъ са поля Косова,
 Алѣ не видо честитога кнеза,
 Већъ я видо кнежева зеленка,

Тераю га по Косову Турци,
 А кнезъ мислимъ да е погинуо.“
 Кадъ то зачу царица Милица
 Пролі сузе низъ биело лице,
 Пакъ іошъ пита Владету войводу:
 „Іошъ ми кажи кнежева войводо,
 Кадъ си био на Косову равну,
 Невидели деветъ Юговића
 И десетогъ старогъ Юг-Богдана?“
 Алъ беседи Владета войвода:
 „Та я прођо крозъ Косово равно,
 И я видо деветъ Юговића
 И десетогъ старогъ Юг-Богдана,
 Они беше у пола Косова,
 Кржаве имъ руке до рамена,
 И крвави мачи до балчака,
 Али су имъ малаксале руке
 Сиекући по Косову Турке.“
 Іошъ му рече царица Милица:
 „Стан' почекај кнежева войводо,
 Не виде ли іошъ два зета моя
 Бранковића, Милошъ Обилића?“
 Алъ беседи Владета войвода:
 „Та я прођо крозъ Косово равно
 И я видо Милошъ Обилића,
 Онъ стояше у пола Косова
 На бойно се копљъ наслонио,
 Бойно му се копљъ преломило,
 Пакъ на нѣга Турци навалише
 До садъ мислимъ да е погинуо;
 Алъ не видо Вука Бранковића
 Не видо га не видло га сунце,
 Онъ издаде честито га кнеза,
 Господара и мога и твога!